

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. A. N.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
pobytem v ČR: R.
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2019 č.j. CPR-7012-2/ČJ-2019-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 12. 2018 č.j. KRPA-301467-43/ČJ-2018-000022. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let.
2. Žalobce v žalobě namítal, že v odvolacím řízení předložil písemný doklad prokazující, že vycestoval z území České republiky na Slovensko, a tím vyvrátil závěry správního orgánu I.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

stupně. Žalovaný však tuto změnu skutkového stavu ve výroku rozhodnutí nijak neprojevil a ani v odůvodnění nevysvětlil, proč nesprávná skutková zjištění správního orgánu I. stupně neměla vliv na rozhodnutí o vyhoštění a délku jeho doby. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobce upozornil, že dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců je právě opakovanost porušení právního předpisu významná jak pro naplnění skutkové podstaty ustanovení, tak i pro stanovení délky doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území. Pokud žalobci bylo přičítáno bezdůvodně jedno porušení právního předpisu, které správní orgán I. stupně zohlednil ve výroku, měl žalovaný věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že dne 20. 4. 2017 podal žádost o přechodný pobyt, která ho opravňuje k pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Jeho pobyt proto není neoprávněný. Připustil, že se jednalo o druhou žádost, avšak s účinností od 18. 12. 2015 se změnila definice rodinného příslušníka občana EU v případě, že se jedná o rodiče nezletilého dítěte mladšího 21 let. Žalobce splňuje podmínky této nově zavedené definice, a proto podal novou žádost o povolení k přechodnému pobytu podle nové právní úpravy. Nejedná se tedy o opakovanou žádost, ale o novou žádost, kde se žalobce dovolává nové právní úpravy, která neexistovala v době řízení o předchozí žádosti. Z toho vyplývá, že na základě řízení o nové žádosti žalobce splňoval i podmínky oprávněnosti k pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále popsal své spory s tetou svého syna i to, že nakonec dospěli k dohodě o tom, že žalobce již nebude usilovat o svěření syna do péče a synova teta žalobci nebude bránit ve styku se synem a umožní mu, aby syna navštěvoval, aby si na něj syn postupně zvykal. Vzhledem k tomu, že syn neumí vietnamsky a žalobce nemluví česky tak, aby mu rozumělo malé dítě, nebere si žalobce zatím syna k sobě, ale navštěvuje jej tak, aby to synovu tetu neobtěžovalo v její domácnosti, popř. synova teta se synem navštěvují žalobce. Podle žalobce je tedy zřejmé, že v současnosti žalobce o syna skutečně pečuje způsobem, který je odpovídající okolnostem, a je rodinným příslušníkem svého syna. Závěr, že není rodinným příslušníkem svého syna, proto není správný. Žalobce rovněž namítl, že správní orgány nesprávně vyhodnotily zásah vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce. Se synem se navštěvují a svůj vztah si vzhledem k předchozím rodinným problémům teprve budují. Vztah mezi otcem a synem, který se teprve vytváří, může další vynucené odloučení, tentokrát z důvodu vyhoštění, nevratně poškodit. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě s takovým projednáním věci nevyslovil nesouhlas.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 11. 8. 2018 prováděla policejní hlídka pobytovou kontrolu se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců, v jejímž rámci byl kontrolován žalobce. Dne 12. 8. 2018 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl žalobce vyslechnut. Dne 1. 10. 2018 proběhl výslech paní K. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vydalo dne 22. 11. 2018 závazné stanovisko č. ZS45434, podle něhož vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky je možné. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 28. 12. 2018 č.j. KRPA-301467-43/ČJ-2018-000022 bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění z území členských států EU v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které žalovaný dle § 90 odst. 5 správního řádu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2019 č.j. CPR-7012-2/ČJ-2019-930310-V238 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

7. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
8. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
9. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
10. Žalobcově námitce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nezohlednění skutečnosti, že žalobce vycestoval z území České republiky na Slovensko, nelze přisvědčit. Žalovaný totiž na s. 3-4 napadeného rozhodnutí uvedl, že skutečnost, že žalobce opustil území České republiky a dne 19. 4. 2017 vycestoval na území Slovenska, sice znamená, že respektoval rozhodnutí o povinnosti opustit území, které mu bylo vydáno dne 6. 1. 2017 pod č.j. KRPS-215406-42/ČJ-2016-010023-SV, nicméně jak potvrdil do protokolu o výslechu, již následující den po vycestování na Slovensko, tj. dne 20. 4. 2017, opět přicestoval do České republiky a pobýval na jejím území, čímž se dopustil opakovaného porušení právního předpisu, neboť pobýval na území České republiky neoprávněně (od 20. 4. 2017 do 11. 8. 2018) poté, do předtím pobýval na tomto území bez oprávnění k pobytu ode dne 19. 6. 2016 do 20. 6. 2016 (neboť v době vydaného výjezdního příkazu s platností od 20. 4. 2016 do 18. 6. 2016 nevycestoval). Městský soud v Praze toto hodnocení považuje za řádné, logické a srozumitelné vypořádání dané odvolací námítky, přičemž se závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalovaného se plně ztotožňuje. Jestliže totiž žalobce skutečně dne 19. 4. 2017 vycestoval na Slovensko a následujícího dne se vrátil, jak namítal ve správním řízení, pak je zřejmé, že po návratu na území České republiky na jejím území pobýval neoprávněně, a to opakovaně; nejednalo se tak o jediné porušení právního předpisu, jak namítal žalobce v žalobě. Z uvedeného je zřejmé, že skutková podstata obsažená v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců, jež předpokládá (mimo jiné) opakované porušování právního předpisu, v případě žalobce byla naplněna. Přijetí argumentace žalobce o jeho vycestování na Slovensko (a následném návratu do České republiky) tak nic nemění na závěru o naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění dle uvedeného ustanovení a tím spíš pak ani nezakládá důvod pro změnu délky, na kterou bylo žalobci správní vyhoštění uloženo. Dané žalobní námitky tak nejsou důvodné.

11. Žalobce dále argumentoval tak, že po dobu řízení o druhé žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU mu svědčila fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Tato fikce pobytu dle tohoto ustanovení neplatí v případě opakovaně podané žádosti, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Žalobce namítal, že touto novou skutečností byla změna právní úpravy (s účinností od 18. 12. 2015) ve vztahu k posouzení otázky, kdo je rodinným příslušníkem občana EU. Dítě, v jehož rodném listě je žalobce zapsán jako otec, je občanem Evropské unie.
12. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.*
13. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 18. 12. 2015, *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.*
14. Jak plyne ze správního spisu, žalobce s nezletilým nežije ve společné domácnosti a nepečuje o něj. Dítě je v péči paní K., z jejíhož výsledku ze dne 1. 10. 2018 vyplývá, že žalobce navštěvuje nezletilého jednou až dvakrát měsíčně, na jeho výchově se nepodílí, byť na výživu nezletilého přispívá; jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, finanční příspěvek, který byl žalobci vyměřen soudem, či návštěvy ve svém důsledku nelze pokládat za skutečnou péči, jak vyžaduje § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
15. Žalobce tedy zjevně skutečně nepečuje o nezletilého (přestože žalobce v žalobě popisoval okolnosti svého sporu s paní K. a současnou situaci mezi ním a nezletilým, tento závěr žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil; občasné návštěvy a plnění stanovené vyživovací povinnosti pak nelze považovat za péči o dítě), čímž nesplňuje definici rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to ani ve znění účinném do 17. 12. 2015, ani ve znění účinném od 18. 12. 2015. Žalobce tedy ve své druhé žádosti ze dne 20. 4. 2017 (první žádost byla podána již dne 9. 9. 2013) o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU neuvedl žádnou novou skutečnost, a tudíž mu nevznikla fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Pobyt žalobce na území České republiky v uvedených obdobích byl tedy neoprávněný a žalobcovy námitky jsou nedůvodné.
16. Závažnost a dlouhodobost žalobcova protiprávního jednání pak převáží nad právem žalobce na zachování soukromého a rodinného života. Jak plyne z výše uvedeného, žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

o nezletilého nepečuje, pouze jej občas navštěvuje. K těmto návštěvám však může docházet i na území jiného státu, kde žalobce nebude pobývat neoprávněně, případně žalobce s nezletilým může komunikovat prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků na dálku.

17. Dále lze poukázat na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný podotkl, že žalobce nebyl schopen do protokolu o výsledku ze dne 12. 8. 2018 sdělit přesnou adresu pobytu nezletilého, neznal příjmení paní N., která se o nezletilého stará a má ho v péči. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 10. 2017 o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu pak plyne, že o nezletilého se jeho matka ani žalobce nezajímali a nepečovali o něj, a proto byl svěřen do péče sestřenice matky, paní K. Ke vztahu žalobce paní K. uvedla, že v rodném listě nezletilého je žalobce zapsán (jako otec) z důvodu finanční odměny ve výši 10 000 Kč, což jí sdělila matka nezletilého, která si tak obstarala finanční obnos na cestu do Irska. Žalovaný pak správně podotkl, že spisovým materiálem nebylo zjištěno, že by žalobce podnikal jakékoliv kroky, které by směřovaly k tomu, aby mu byl nezletilý svěřen do péče. Městský soud v Praze se s těmito úvahami ztotožňuje a argumentaci žalobce o tom, že o syna pečuje a postupně si na sebe zvykají, považuje za účelovou. Ze všech shora uvedených důvodů uzavřel, že uložení správního vyhoštění žalobci v délce dvou let zjevně nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (či života jeho blízkých); rovněž se nejedná o opatření nepřiměřené ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ani tato žalobní námitka proto nemůže obstát.
18. Závěrem soud odkazuje na skutečnost, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). Soud podotýká, že ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží, či nikoli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]). V daném případě pak ke splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění bezesbytku došlo, přičemž ze shora uvedených důvodů toto opatření není ani nepřiměřené dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani jím nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
19. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. října 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.